

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

21 октомври 2015 година *

„Преюдициално запитване — Директива 2010/13/ЕС — Понятия за „предаване“ и „аудио-визуална медийна услуга“ — Определяне на основната цел на аудио-визуалната медийна услуга — Сравнимост на услугата с телевизионно излъчване — Включване на кратки видеоматериали в сектор на сайт на достъпен в интернет вестник“

По дело C-347/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgerichtshof (Върховен административен съд, Австрия) с акт от 26 юни 2014 г., постъпил в Съда на 18 юли 2014 г., в рамките на производство по дело

New Media Online GmbH

срещу

Bundeskommunikationssenat,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta, председател на първи състав, изпълняващ функциите на председател на втори състав, K. Lenaerts (докладчик), председател на Съда, J. L. da Cruz Vilaça, Ал. Арабаджиев и J.-C. Bonichot, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M.-A. Gaudissart, началник-отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 април 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за New Media Online GmbH, от M. Hetzenauer, Rechtsanwältin,
- за шведското правителство, от A. Falk и N. Otte Widgren, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от G. Braun и A. Marcoulli, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 юли 2015 г.,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 1, буква а), подточка i) и буква б) от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги („Директива за аудиовизуалните медийни услуги“) (ОВ L 95, стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между New Media Online GmbH, установено в Инсбрук (Австрия), и Bundeskommunikationssenat (правораздавателен орган в областта на далекосъобщенията) по повод решението на австрийски регулаторен орган в областта на далекосъобщенията (Kommunikationsbehörde Austria) да квалифицира част от предлаганата от жалбоподателя в главното производство услуга като „аудио-визуална медийна услуга по заявка“, попадаща в обхвата на задължението за уведомяване, предвидено в съответната правна уредба.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съгласно съображения 10, 11, 21, 22, 24 и 28 от Директива 2010/13:

„(10) Традиционните аудио-визуални медийни услуги — като телевизионните — и нововъзникващите аудио-визуални медийни услуги по заявка предлагат значителни възможности за осигуряване на заетост в Съюза, особено в малки и средни предприятия, и стимулират икономическия растеж и инвестициите. Предвид значението на равните условия и истинския европейски пазар за аудио-визуални медийни услуги, основните принципи на вътрешния пазар като свободната конкуренция и равнопоставеността следва да бъдат спазвани, за да се гарантира прозрачността и предсказуемостта на пазарите за аудио-визуални медийни услуги и да се осигурят ниски бариери за навлизане.

(11) За да се избегне нарушаване на конкуренцията, да се повиши правната сигурност, да се подпомогне завършването на вътрешния пазар и да се улесни установяването на единно информационно пространство, е необходимо към всички аудио-визуални медийни услуги, както телевизионно излъчване ([т.е]. линейни аудио-визуални медийни услуги), така и аудио-визуални медийни услуги по заявка ([т.е]. нелинейни аудио-визуални медийни услуги), да се приложи най-малко една основна група от координирани правила.

[...]

(21) За целите на настоящата директива определението на аудио-визуалните медийни услуги следва да обхваща единствено аудио-визуални медийни услуги, независимо дали са телевизионно излъчване или по заявка, които представляват средства за масово осведомяване, т.е. които са предназначени за значителна част от обществеността и биха могли да имат силно въздействие върху нея. Нейният обхват следва да се ограничи до определените в Договора за функционирането на Европейския съюз услуги и, следователно, включва всяка форма на стопанска дейност, включително тези на [предприятията, предоставящи обществени услуги], но не обхваща дейности, които по принцип са от нестопански характер и които не са конкурентни на телевизионното

излъчване, като частни интернет страници и услуги, състоящи се в осигуряването или разпространението на аудиовизуално съдържание, произведено от частни ползватели с цел неговото споделяне и обмен в рамките на общности по интереси.

- (22) За целите на настоящата директива определението на аудио-визуалните медийни услуги следва да обхваща средствата за масово осведомяване и ролята им да информират, забавляват и образоват широката общественост и следва да включва аудио-визуални търговски съобщения, но да изключва всякаква форма на частна кореспонденция като електронни съобщения, изпращани на ограничен брой адресати. Това определение следва да изключва всички услуги, чиято основна цел не е предоставянето на предавания, т.е. когато аудиовизуалното съдържание е [второстепенно спрямо] услугата и не е нейна основна цел. За пример могат да бъдат посочени интернет сайтове, които съдържат аудио-визуални елементи само като помощно средство, например анимирани графични елементи, кратки рекламни спотове или информация, свързана с продукт или услуга извън аудио-визуалната област. Поради тези причини от приложното поле на директивата следва да бъдат изключени също игрите на късмета, в които се залагат пари, включително лотария, наддаване и други форми на хазарт, както и онлайн игри и програми за търсене, но не и излъчвания, изцяло посветени на хазартни игри или игри на късмета.

[...]

- (24) Характерно за аудио-визуалните медийни услуги по заявка е, че те имат „телевизионен характер“, т.е. конкурират се за една и съща аудитория заедно с телевизионните излъчвания и естеството и начините за достъп до тези услуги биха накарали потребителя основателно да очаква регулаторна защита в рамките на приложното поле на настоящата директива. На тази основа и за да се предотвратят несъответствия по отношение на свободното движение и конкуренцията, понятието „предаване“ следва да бъде тълкувано по динамичен начин, вземайки предвид новостите в областта на телевизионното излъчване.

[...]

- (28) Приложното поле на настоящата директива не следва да обхваща електронни варианти на вестници и списания“.

4 Член 1 от Директива 2010/13 е озаглавен „Определения“ и параграф 1 от него гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

а) „аудио-визуална медийна услуга“ означава:

- i) услуга, така както е определена в членове 56 и 57 от Договора за функционирането на Европейския съюз, която е в рамките на редакционната отговорност на доставчик на медийни услуги и чиято основна цел е осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост чрез електронни комуникационни мрежи по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2002/21/ЕО. Такава аудиовизуална медийна услуга е телевизионно излъчване, както е определено в буква д) от настоящия параграф или аудиовизуална медийна услуга по заявка, както е определена в буква ж) от настоящия параграф;
- ii) аудио-визуални търговски съобщения;

б) „предаване“ означава поредица от движещи се образи със или без звук, която представлява обособена част от програмна схема или каталог, утвърдена от доставчик на медийни услуги и чиито форма и съдържание са сравними с формата и съдържанието на телевизионно излъчване. Примери за предавания са пълнометражни филми, спортни събития, комедийни сериали, документални филми, детски предавания и [собствени филми и сериали];

[...]

ж) „аудио-визуална медийна услуга по заявка“ (т.е. нелинейна аудио-визуална медийна услуга) означава аудио-визуална медийна услуга, предоставена от доставчик на медийни услуги за гледане на предавания в избран от потребителя момент по негова лична заявка въз основа на каталог на предавания, подбрани от доставчика на медийни услуги;

[...]“.

Австрийската правна уредба

5 Член 2 от Закона за аудио-визуалните медийни услуги (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz, BGBl. I, 84/2001), в редакцията му, приложима към фактите по главното производство (наричан по-нататък „AMD-G“), е озаглавен „Определения“ и гласи:

„По смисъла на този закон се прилагат следните определения

[...]

3. „аудио-визуална медийна услуга“ означава: услуга по смисъла на членове 56 ДФЕС и 57 ДФЕС, която е в рамките на редакционната отговорност на доставчик на медийни услуги и чиято основна цел е осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост чрез електронни комуникационни мрежи [член 3, точка 11 от Закона за далекосъобщенията от 2003 г. (Telekommunikationsgesetz 2003)]. Такива са телевизионните излъчвания и аудиовизуалните медийни услуги по заявка;

4. „аудио-визуална медийна услуга по заявка“ означава: аудио-визуална медийна услуга, предоставена от доставчик на медийни услуги за гледане на предавания в избран от потребителя момент по негова лична заявка въз основа на каталог от предавания, подбрани от доставчика на медийни услуги (услуга по заявка);

[...]“.

6 Член 9 от AMD-G е озаглавен „Услуги, попадащи в обхвата на задължението за уведомяване“ и параграф 1 от него предвижда:

„Телевизионните оператори, доколкото не подлежат на лицензиране по член 3, параграф 1, както и доставчиците на аудио-визуални медийни услуги по заявка следва да уведомят регулаторния орган за дейността си най-късно до две седмици преди започването ѝ“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

7 Жалбоподателят в главното производство издава онлайн вестник „Tiroler Tageszeitung online“ на интернет адрес <http://www.tt.com>. На този интернет сайт, който по принцип съдържа статии от печатната медия, към момента на настъпване на фактите в главното производство е имало

връзка към поддомейн <http://video.tt.com>, озаглавен „Видео“ (наричан по-нататък „поддомейн видео“), който препраща към страница, на която чрез каталог за търсене са били достъпни над 300 видеоматериали.

- 8 Предоставените онлайн видеоматериали представляват редакционни новини с различна дължина, от 30 секунди до няколко минути, които отразяват различни теми, като например локални събития и мероприятия, анкети с минавачи на актуални теми, спортни събития, трейлъри на филми, инструкции за деца за изработване на предмети или подбрани от редакцията видеозаписи на читатели. Много малка част от предлаганите в поддомейн видео видеоматериали имат връзка със статиите, публикувани на интернет сайта на вестника *Tiroler Tageszeitung*.
- 9 С решение от 9 октомври 2012 г. австрийският регулаторен орган в областта на далекосъобщенията установява, че що се отнася до поддомейн видео, жалбоподателят в главното производство предоставя аудио-визуална медийна услуга по заявка по смисъла на член 2, точка 3 във връзка с точка 4 от AMD-G, попадаща в обхвата на задължението за уведомяване на основание член 9, параграф 1 от AMD-G. Поддомейнът видео имал телевизионен характер и изпълнявал самостоятелна функция по отношение на останалата част от интернет сайта на вестника *Tiroler Tageszeitung*. Той отговарял на критерия да има за основна цел осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост. Ето защо според австрийския регулаторен орган поддомейнът видео попада в приложното поле на AMD-G и неговите регулаторни изисквания.
- 10 Жалбоподателят в главното производство оспорва тази преценка и подава жалба пред *Bundeskommunikationssenat*. С решение от 13 декември 2012 г. той отхвърля жалбата му с мотивите, посочени от австрийския регулаторен орган.
- 11 Поради това жалбоподателят в главното производство сезира *Verwaltungsgerichtshof*. Пред този съд той твърди, че достъпното в поддомейн видео аудио-визуално съдържание е само допълнение към неговия основен интернет сайт и няма формата на аудио-визуална услуга. Освен това той изтъква, че достъпните в поддомейн видео кратки видеоматериали по своята форма и съдържание не са сравними с предлагането на телевизионно излъчване.
- 12 Запитващата юрисдикция иска, на първо място, да установи дали предлаганите видеоматериали могат да бъдат квалифицирани като „предаване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13, и по-конкретно дали разглежданите в главното производство видеоматериали отговарят на посоченото в тази разпоредба изискване, а именно тяхната форма и съдържание да бъдат сравними с тези на телевизионното излъчване. Тя приема като отправна точка, че може да се предположи, че проверяваната услуга е сравнима с телевизионното излъчване, доколкото последното предлага такава услуга. Съмненията ѝ обаче произтичат от обстоятелството, че разглежданата в главното производство услуга се състои в предлагане на кратки видеоматериали, които представляват кратки откъси от новини и които не съществуват под тази форма в „класическата“ телевизия.
- 13 На второ място, запитващата юрисдикция иска да установи дали разглежданата в главното производство услуга има за „основна цел“ осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на обществеността. Според нея Директива 2010/13 не дава категорична яснота дали при класифицирането на дадена услуга като аудио-визуална медийна услуга с оглед на „основната цел“ се разглежда целият спектър на предоставяните от доставчика услуги, или е възможна проверка на частични предложения. Тя обаче счита, че целта на тази директива е в полза на втория подход, доколкото в противен случай, разширявайки спектъра на услугите си, даден доставчик би могъл и да ги изключи от приложното поле на директивата.

14 При тези обстоятелства Verwaltungsgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13 да се тълкува в смисъл, че може да се приеме, че дадена проверявана услуга изпълнява критерия нейните форма и съдържание да са сравними с формата и съдържанието на телевизионно излъчване, когато подобни услуги се предлагат и в телевизионни излъчвания, които могат да се разглеждат като средства за масово осведомяване, които са предназначени за значителна част от обществеността и биха могли да имат силно въздействие върху нея?
- 2) Трябва ли член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2010/13 да се тълкува в смисъл, че при проверката на електронни варианти на вестници по отношение на основната цел на предоставяна услуга може да се провери отделен сектор, в който се осигурява каталог от предимно кратки видеоматериали, които в други сектори на интернет страницата на електронната медия се използват само като допълнение към текстовите материали на онлайн ежедневника?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 15 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали понятието „предаване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че включва предоставянето в поддомейн на интернет сайта на вестник на кратки видеоматериали, които представляват кратки откъси от местни новини, спортна и развлекателна информация.
- 16 В началото следва да се отбележи, че съгласно предоставените от запитващата юрисдикция данни, разглежданите в главното производство видеоматериали представляват новини с различна продължителност, които се отнасят до разнообразни теми. Тези видеоматериали са свързани с репортажи за местни събития, по-специално в областта на политиката, културата, спорта и икономиката.
- 17 В този контекст запитващата юрисдикция има съмнения дали предоставянето на кратки видеоматериали, които представляват кратки откъси от местни новини, спортна и развлекателна информация, е сравнимо с „телевизионното излъчване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13, когато такава съвкупност от кратки видеоматериали сама по себе си, до момента, не се предлага от традиционното телевизионно излъчване.
- 18 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдържащото се в член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13 определение, понятието „предаване“ се отнася до „поредица от движещи се образи [...], която представлява обособена част от програмна схема или каталог, утвърдена от доставчик на медийни услуги и чиито форма и съдържание са сравними с формата и съдържанието на телевизионно излъчване“.
- 19 Следователно посочената разпоредба изисква видео откъсите като разглежданите в главното производство да са сравними с формата и съдържанието на телевизионно излъчване, а не цялата съвкупност от кратки видеоматериали да е сравнима с програмната схема или пълния каталог, утвърден от телевизионния оператор.

- 20 Освен това обстоятелството, че разглежданите в главното производство видеоматериали са с кратка продължителност, не може да изключи квалификацията им като „предаване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13. Всъщност тази разпоредба не съдържа изискване за продължителността на съответната поредица от образи. Освен това, както посочва Европейската комисия, телевизионното предлагане, освен предаванията с дълга или средна продължителност, включва и кратки предавания.
- 21 Що се отнася до възможността интернет потребителят да има достъп до видеоматериал, който го интересува в избран момент и по негова лична заявка въз основа на изготвен от лицето, което издава онлайн вестника каталог, позволяващ както търсенето чрез рубрика, така и търсенето на най-гледаните или най-актуалните видеоматериали, тя не променя обстоятелството, че по подобие на телевизионното предаване разглежданите в главното производство видеоматериали са адресирани към широката общественост и биха могли да имат силно въздействие върху нея по смисъла на съображение 21 от Директива 2010/13. В останалата част такава възможност съответства на тази, изрично предвидена в определението на аудио-визуална медийна услуга по заявка в член 1, параграф 1, буква ж) от Директива 2010/13. Следователно начинът на избиране на разглежданите в главното производство видеоматериали не се различава от този, който се предлага при аудио-визуалните медийни услуги по заявка, които попадат в приложното поле на тази директива.
- 22 Освен това, както следва от съображения 11, 21 и 24 от Директива 2010/13, целта на тази директива е в една изключително конкурентна медийна вселена да се прилагат едни и същи правила към операторите, конкуриращи се за една и съща аудитория, и да се избегне възможността аудио-визуалните медийни услуги по заявка, като разглежданите в главното производство видеоматериали, да бъдат нелоялна конкуренция на традиционната телевизия.
- 23 В това отношение от представените от запитващата юрисдикция данни е видно, че една част от достъпните в поддомейн видео видеоматериали е изготвена от регионален радио- и телевизионен оператор, Tirol TV, и е достъпна и на интернет сайта на последния. Посочените видеоматериали следователно влизат в конкуренция с информационните услуги, предлагани от регионалните радио- и телевизионни оператори. Този извод важи и за кратките видеоматериали, които не се отнасят до местни новини, а до културни или спортни събития или до развлекателните репортажи, и които са в конкуренция с музикалните канали, спортните канали и развлекателните предавания.
- 24 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че понятието „предаване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че включва предоставянето в поддомейн на интернет сайта на вестник на кратки видеоматериали, които представляват кратки откъси от местни новини, спортна и развлекателна информация.

По втория въпрос

- 25 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи по какви критерии следва да се определи основната цел по смисъла на член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2010/13 на аудио-визуалната медийна услуга по заявка при електронен вариант на вестник.
- 26 В това отношение от Директива 2010/13 следва, че електронният вариант на вестник, въпреки наличието на аудио-визуални елементи, които съдържа, не трябва да се счита за аудио-визуална услуга, ако тези аудио-визуални елементи са второстепенни и служат само за допълнение към предложените в печатната медия статии.

- 27 В този смисъл съображение 22 от Директива 2010/13 определя принципа, че „когато аудиовизуалното съдържание е [второстепенно спрямо] услугата и не е нейна основна цел“, услугите не отговарят на определението „аудио-визуалната медийна услуга“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от тази директива. Съображение 28 от нея обаче уточнява, че „електронни варианти на вестници и списания“ са изключени от приложното ѝ поле. Поради това австрийските органи решават да не квалифицират като цяло интернет сайта на жалбоподателя в главното производство като аудио-визуалната медийна услуга.
- 28 Съображение 28 от Директива 2010/13 обаче не може да се разбира в смисъл, че аудио-визуалната услуга трябва систематично да се изключва от приложното поле на тази директива единствено поради това че операторът на интернет сайт, в който тази услуга е включена, е дружество, което издава онлайн вестник. Видеораздел, който в рамките на един интернет сайт отговаря на условията, за да бъде квалифициран като аудио-визуална медийна услуга по заявка, не губи тази характеристика само поради това че е достъпен от интернет сайта на вестника или че се предлага в този сайт.
- 29 Всъщност подход, който по принцип изключва от приложното поле на посочената директива услугите, предлагани от издателите на онлайн ежедневници, поради техния мултимедийен характер, без да се извърши преценка във всеки отделен случай на „основната цел“ на съответната услуга, не би бил съобразен в достатъчна степен с разнообразието на възможните хипотези и би довел до опасността операторите, които действително предоставят аудио-визуални медийни услуги по смисъла на член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от тази директива, да могат да използват информационен мултимедийен портал и по този начин да заобиколят задължителното законодателство в тази област.
- 30 Освен това подходът с оглед на личността — който се основа на качеството на оператора и се състои в отчитане на всички предлагани от него услуги, за да се извърши претегляне на съответните им цели и чието прилагане ще установи дали спрямо този оператор, за всички предлагани от него услуги в неговия интернет сайт, ще се прилага или не Директива 2010/13 — не позволява да се преценят правилно особените хипотези като тези, при които предприятието упражнява дейност в няколко области, разширява областите си на дейност или се слива с друго предприятие.
- 31 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съображение 10 една от основните цели на Директива 2010/13 е да гарантира равни условия за конкуренция на пазара за аудио-визуални медийни услуги. Следователно определянето на „основната цел“ на даден интернет сайт не може да бъде обвързано от въпроса дали съответният интернет сайт като цяло се отнася до основна дейност на предприятието, или до дейност, която за него е само допълнителна.
- 32 Предоставеното на потребителите равнище на защита обаче не може да зависи от това дали едно и също телевизионно съдържание представлява незначителна част от предлаганото от дадено предприятие съдържание, или цялото предлагано от предприятието съдържание.
- 33 При тези условия е важно да се даде предимство на предметния подход, който съгласно член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2010/13 се състои в проверка дали съответната услуга сама по себе си и независимо от рамката, в която се предлага, има за основна цел осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост.
- 34 Що се отнася до главното производство, запитващата юрисдикция следва да прецени дали предлаганата в поддомейн видео услуга има съдържание и функция, самостоятелни спрямо съдържанието и функцията на статиите от печатната медия на издателя на онлайн вестника. Ако случаят е такъв, тази услуга попада в приложното поле на Директива 2010/13. Ако обаче

посочената услуга изглежда като неделимо от журналистическата дейност на този издател допълнение към нея, по-специално поради връзката между предлаганото аудио-визуално и текстово съдържание, тя не попада в приложното поле на тази директива.

- 35 При този анализ обстоятелството, че разглежданата аудио-визуална услуга е в основен домейн или в поддомейн на съответния интернет сайт, не може да бъде определящо, тъй като би създавало възможност за заобикаляне на правилата на Директива 2010/13 чрез създадена за тази цел структура на интернет сайта.
- 36 От предоставените от запитващата юрисдикция данни и от представените пред Съда материали изглежда, че в главното производство много малка част от статиите е свързана с разглежданите видеооткъси. Освен това съгласно данните, съдържащи се в преписката, с която разполага Съдът, по-голямата част от тези видеоматериали са достъпни и с тях може да се прави справка отделно от справката със статиите в електронния вариант на вестника. Тези обстоятелства сочат, че би могло да се приеме, че разглежданата в главното производство услуга има съдържание и функция, самостоятелни спрямо съдържанието и функцията на журналистическата дейност на жалбоподателя в главното производство, и следователно представлява услуга, различна от другите предлагани от него услуги. Тази преценка следва да се извърши от запитващата юрисдикция.
- 37 С оглед на гореизложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че при преценката на основната цел на услуга за предоставяне на видеоматериали, предлагана от електронен вариант на вестник, следва да се провери дали услугата сама по себе си има съдържание и функция, самостоятелни спрямо съдържанието и функцията на журналистическата дейност на оператора на съответния интернет сайт, а не е само неделимо от тази дейност допълнение към нея, по-специално поради връзката между предлаганото аудио-визуално и текстово съдържание. Тази преценка следва да се извърши от запитващата юрисдикция.

По съдебните разноски

- 38 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) Понятието „предаване“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги („Директива за аудиовизуалните медийни услуги“), трябва да се тълкува в смисъл, че включва предоставянето в поддомейн на интернет сайта на вестник на кратки видеоматериали, които представляват кратки откъси от местни новини, спортна и развлекателна информация.
- 2) Член 1, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2010/13 трябва да се тълкува в смисъл, че при преценката на основната цел на услуга за предоставяне на видеоматериали, предлагана от електронен вариант на вестник, следва да се провери дали услугата сама по себе си има съдържание и функция, самостоятелни спрямо

съдържанието и функцията на журналистическата дейност на оператора на съответния интернет сайт, а не е само неделимо от тази дейност допълнение към нея, по-специално поради връзката между предлаганото аудио-визуално и текстово съдържание. Тази преценка следва да се извърши от запитващата юрисдикция.

Подписи